

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 października 2017 r.
w Warszawie

sprawy H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 31 stycznia 2017 r. oraz z dnia 14 marca r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

H. R. w dniu 7 lutego 2017 r. wniosła odwołanie od decyzji z dnia 31 stycznia 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 14 marca 2017 r., (...). Odwołująca wskazała, że pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od dnia 12 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., a w sierpniu 2016 r. przeszła trzecią operację kręgosłupa, po której nadal odczuwa drętwienie nóg i bóle kręgosłupa. Odwołująca wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii i ortopedii (k. 2 a. s. i k. 2 a. s. VII U 422/17).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że odmówił odwołującej prawa do renty, ponieważ częściowa niezdolność do pracy nie powstała w okresach wskazanych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej. Organ rentowy dodatkowo podniósł, że błędnie przyjęto datę powstania częściowej niezdolności

do pracy, tj. dzień 12 października 2014 r. Wobec uznania przez lekarza orzecznika ZUS

w dniu 20 lutego 2017 r., że częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 29 listopada 2016 r., organ rentowy decyzją z dnia 14 marca 2017 r., znak:(...) zmienił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej uzasadnienia wskazując, że ostatnie ubezpieczenie odwołującej ustало w dniu 11 maja 2010 r., kiedy zakończyła ona pobieranie zasiłku dla bezrobotnych (k. 3 a. s.).

Sąd zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. połączył sprawę o sygn. akt VII U 422/17 ze sprawą o sygn. akt VII U 341/17 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz prowadzenia dalej pod sygn. akt VII U 341/17 (k. 7 a. s. VII U 422/17).

Sąd postanowieniami z dnia 5 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 28 lipca 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurochirurga i ortopedy celem ustalenia,

czy odwołująca jest częściowo czy całkowicie niezdolna do pracy, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, a jeżeli tak, to na jaki okres ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności (k. 6 i 26 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zgodnie z zaświadczeniem Powiatowego Urzędu Pracy z siedzibą w W. z dnia 27 maja 2011 r., H. R. była zarejestrowana jako bezrobotna i pobierała zasiłek w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 11 maja 2010 r. w kwocie 3013,00 złotych. Był to ostatni okres ubezpieczeniowy odwołującej (k. 4 a. r., tom II).

H. R. pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od dnia 12 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., która została przyznana na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 grudnia 2015 r., znak: (...) oraz z dnia 17 maja 2016 r., znak: (...) (k. 111 i 123 a. r., tom IV).

Odwołująca w dniu 27 października 2016 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 135 a. r., tom IV).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, odwołująca w dniu 2 grudnia 2016 r. została uznana za częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 czerwca 2017 r. (k. 137 a. r., tom IV).

W związku ze sprzeciwem odwołującej z dnia 9 stycznia 2017 r., Komisja Lekarska ZUS w dniu 25 stycznia 2017 r. wydała orzeczenie, zgodnie z którym uznano odwołującą za częściowo niezdolną do pracy do dnia 30 czerwca 2017 r. (k. 166 dok. lek. IV tom, k. 147 a. r., tom IV)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 31 stycznia 2017 r., znak: (...). Organ rentowy wskazał, że odwołująca nie może być uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ponieważ niezdolność powstała w dniu 12 października 2014 r. po upływie okresu 18 miesięcy od ustania ostatniego tytułu do ubezpieczeń (k. 149 a. r., tom IV).

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 20 lutego 2017 r. uznał, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 30 czerwca 2017 r. Ustalono ponadto, że częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 29 listopada 2016 r. (k. 151 a. r., tom IV).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał kolejną decyzję z dnia 14 marca 2017 r., znak: (...) zgodnie z którą, również odmówił odwołującej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy powołał się na tożsamą argumentację, jak w przypadku decyzji z dnia 31 stycznia 2017 r. za wyjątkiem tego, że częściowa niezdolność do pracy odwołującej powstała w dniu 29 listopada 2016 r., a nie w dniu 12 października 2014 r. (k. 153 a. r., tom IV).

Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii ustalił, że u odwołującej rozpoznano: chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym bez istotnych ubytkowych objawów neurologicznych, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii L4-L5 w 2008 r. oraz stabilizacji przez nasadowej i laminektomiach odbarczających w 2014 r. i w 2016 r. tarczycy. Ze względu na stan neurologiczny odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 29 listopada 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.

Z uwagi na śladowy zespół korzeniowy, brak niedowładów kończyn, zaburzeń chodu, obiektywnych objawów uszkodzenia dróg piramidowych rdzenia kręgowego, objawów niewydolności krążenia w zakresie układu kręgowo-podstawnego oraz dość wczesny okres

po wykonaniu kolejnej stabilizacji przez nasadowej, odwołująca spełnia kryterium częściowej niezdolności do pracy od dnia badania 29 listopada 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.

Z dokumentacji nie wynika, aby odwołująca od dnia 29 listopada 2016 r. wymagała intensywnego leczenia neurologicznego z powodu zaostrzenia dolegliwości bólowych kręgosłupa (k. 21-22 a. s.).

Odwołująca w piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2017 r. wskazała, że nie zgadza się z opinią biegłego sądowego neurochirurga wnosząc o ponowne przebadanie przez lekarza tej specjalności oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii (k. 33 a. s.).

Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii ustalił, że u odwołującej rozpoznano: przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu wielopoziomowej dyskopatii po trzykrotnym leczeniu operacyjnym, chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych oraz stan po uszkodzeniu ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego lewego stawu barkowego. Po artroskopii prawego kolana wykonanej w lipcu 2017 r., odwołująca wymagała leczenia rehabilitacyjnego. Leczenie prawego stawu kolanowego nie zostało zakończone. W przypadku dalszego utrzymywania się dolegliwości związanych z prawym stawem kolanowym, koniecznym będzie wykonanie kolejnej operacji. Odwołująca w związku z istniejącymi u niej schorzeniami natury ortopedycznej jest częściowo trwale niezdolna do pracy od dnia 1 stycznia 2017 r., ponieważ z powodu bliskiego okresu osiągnięcia wieku emerytalnego i schorzeń towarzyszących, nie zostanie zatrudniona w zawodzie magazyniera (k. 42 a. s.).

Strony nie wniosły zastrzeżeń do opinii biegłego sądowego ortopedy (k. 49-50 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 27 października 2017 r. na mocy art. 148¹ § 2 k.p.c. dopuścił dowód z dokumentów z akt sprawy, akt rentowych, dokumentacji lekarskiej organu rentowego oraz opinii biegłych sądowych ortopedy-traumatologa K. K.

i neurochirurga-neurotraumatologa A. M. (k. 60 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sądowych, aktach rentowych odwołującej, a także dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu neurochirurgii i ortopedii. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń,

w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinie biegłych sądowych, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji, jakie występują

w stanie zdrowia odwołującej, ponadto opinie wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej. Obydwie opinie są jasne, rzetelne i dokładnie odzwierciedlają stan zdrowia odwołującej.

W związku z tym Sąd uznał za zbędne dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych sądowych. Zdaniem Sądu opinie sporządzone przez biegłych z zakresu neurochirurgii i ortopedii opisują w sposób wyczerpujący i kompleksowy aktualny stan zdrowia odwołującej, a ponadto są zrozumiałe, czytelne oraz zostały wydane na podstawie dogłębnej analizy całej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, w tym

w aktach rentowych. Odwołująca wniosła co prawda o ponowne przebadanie przez neurochirurga, lecz nie wskazała co konkretnie zarzuca opinii sporządzonej przez biegłego sądowego tej specjalności. Dlatego też Sąd uznał wniosek za nieuzasadniony, a jego dopuszczenie prowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania sądowego. Ponadto Sąd ustalił, że druga opinia w sprawie sporządzona przez biegłego sądowego ortopedy nie została zakwestionowana przez strony procesu.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia bez konieczności przeprowadzenia rozprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie H. R. jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W myśl przepisu art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1383) zwanej dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z przepisem art. 58 ust 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl przepisu art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy odwołujący osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

W niniejszej sprawie organ rentowy podnosił, że odwołująca nie spełniła warunku zawartego w dyspozycji przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy, gdyż częściowa niezdolność do pracy odwołującej powstała w okresie późniejszym niż 18 miesięcy od ustania okresu ubezpieczenia. Sąd stwierdził, że bezsporne były pozostałe kwestie warunkujące przyznanie prawa do świadczenia. Odwołująca jest osobą niezdolną do pracy i legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym. Sąd zważył, że decyzja organu rentowego odmawiająca odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest zasadna i odpowiada prawu. Odwołująca jest wprawdzie częściowo niezdolna do pracy, ale nie spełnia przesłanki wynikającej z przepisu art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy. wobec czego Sąd nie znalazł podstaw do przyznania odwołującej prawa do świadczenia.

Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurochirurgii i ortopedii jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej. Opinie wydane zostały przez biegłych sądowych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej jednostek chorobowych występujących u odwołującej. Biegli przeanalizowali dokumentację medyczną zebraną w niniejszej sprawie, przeprowadzili wywiad oraz zbadali odwołującą. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski znajdujące się w opiniach są spójne i logiczne. Powołani biegli w sprawie zgodnie stwierdzili, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy. Co prawda biegli odmiennie zaopiniowali w zakresie daty powstania częściowej niezdolności do pracy, jednakże nie miało to wpływu na orzeczenie Sądu. Sąd zważył, że odwołująca, będąc częściowo niezdolną do pracy począwszy od dnia 29 listopada 2016 r. lub od dnia 1 stycznia 2017 r., nie spełniła przesłanki określonej w przepisie art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy. Odwołująca w toku postępowania sądowego nie kwestionowała ustalenia organu rentowego, zgodnie z którym ostatnim jej okresem ubezpieczeniowym był dzień 11 maja 2010 r. W związku z tym częściowa niezdolność do pracy odwołującej powstała po upływie 18-to miesięcznego okresu od ustania ostatniego ubezpieczenia.

Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz art. 148¹ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Włodzimierz Czechowicz

Zarządzenie: (...)

(...)